

az őszi mondatok egyirányúsága

(jednosmernost' jesenných viet)

a képiség lehull rólam, akár a fákról az aszott, meggyűrt
őszi levelek... csak a csupasz mondatok maradnak,
szavak metaforikus virágzás nélkül
és a meztelenre vetkőzött ágak élesen felnyúlva a szürke égbe,
megbékülve a burjánzó színek hiányával
a tövek eleven, napsimogatta szabálytalansága:
saját jelentésük rideg és szigorú egyértelműségében,
amit talán lényeginek is nevezhetnénk.

estefelé

(v podvečer)

már csak az idő matt képe,
amikor *a rózsza az rózsza az rózsza az rózsza volt*
és a dolgok (szinte) szótávolságon belül voltak...

a tenyérre hullott
fonnyadt, száraz szirmok
kiégett jelentései a kimondottnak,
amit színes porrá változva
fúj el a folyó felől érkező szél
a fénytáncban játszó égerfákkal
határolt kertünk mögött...
főleg így estefelé

fájdalmasan változatlan struktúrák

(štruktúry až bolestivo nemenné)

fölldódodom az akkordokban,
amelyek rezegnek, lágyan magukba ömlenek,
egy pillanatra egész közel a hallgatáshoz,
hogy aztán újra feltűnve ellenálljanak az elmúlásnak,
hullámok: szigorú szabályossággal ismétlődve,
struktúrák: szilárdan a kottákba fűzve
a pillanatokkal fájdalmasan változatlanok...
a megtört hangzásban az időnkénti ruptúrák
(alig különböznek)

...és újra és újra az ismétlődés
ahogy Philip Glass játssza zongorán
a *Metamorphosis* ciklusát,
és ahogy az ujjai alatt körbejár
esemény esemény után,
álom álom után,
öröm öröm után
és bánat bánat után
mikor a billentyűkről mintha a pára emelkedne
a kilégzés és belégzés után kilégzés és belégzés
és végül nap nap után
élet élet után,
minden olyan egyforma és egyhangú
azt is mondanám, hogy unalmas
még akkor is, ha mindig csak egy kicsit mások
mint az újra és újra ráncba szedett kapcsolatok
az áradó hangok között,
a struktúrák fojtogató
és sürgető ismételhetősége,
a történet végzetessége,
amelyben annyi minden felismerhető,
mondhatni bizalmasan ismerős,
a vágy változatlansága:
elveszni a látszólagos időtlenségben
és annak könnyörtelen áradásában.

a szöveg előtt, a szövegben

(pred textom, v texte)

a kert, amely egyszer szöveggé vált
sosem lehet már ugyanaz,
a szavaktól érintetlen kert,
(áttetsző lényege,
az illatok, alakok,
a színek változatossága:
minden nappali órában
legalább egy picit más)
beleszóve a szövegbe: a történet kelléke
talán maga a történet...
a szemekben emlék villan,
de hiába keresem már
a szöveg előtti kert nyomát.

titok

(tajomstvo)

szemed előtt
emelkedett fel egy kő a folyó mélyéről
és ahogy szárnyai nőttek,
óvatos ívben, lassan lebegett az ég felé,
az örökké elérhetetlen titok,
villan át a tudatodon... aztán óvatosan,
hogymeg ne zavard rejtélyes keresztútját,
hangtalanul nevensz: befelé

beszélhetnénk

(mohli by sme hovoriť)

beszélhetnénk két folyó találkozásáról...
a felszín kisimulásáról a vágy keltette hullámok után
a torkolatok Torkolata után
az otthon sós illata után, amely már vár

Fordította Mészáros Veronika és Mellár Dávid

Etela Farkašová (Léva, 1943): író, filozófus, a szlovák írók SC PEN klubjának, az Osztrák Írók Egyesületének (ÖSV) tagja. Tanárként és kutatóként a pozsonyi Comenius Egyetem bölcsészkarán tevékenykedik. Prózát, verset, esszét ír. Műveit több mint tíz nyelvre fordították, több díj birtokosa. Legutóbbi könyve, a *Scenár* c. regény 2017-ben jelent meg. Pozsonyban él.

Mészáros Veronika (Galánta, 1994): műfordító, kritikus. A pozsonyi Comenius Egyetem kiadványszerkesztő szakos hallgatója. Negyeden él.

Mellár Dávid (Pozsonypüspöki, 1992): költő, a pozsonyi Comenius Egyetem kiadványszerkesztő szakos hallgatója. Dunaszerdahelyen él. Munkái az Irodalmi Szemlében és a Kalligramban jelentek meg.